SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 6 MEI 1937

JAN KLAASSEN OP BOODSCHAP

DE MISLUKTE FIETSTOCHT

Hoe Piet, die niet naar zijn oom wou luisteren, daarvoor gestraft werd

PIET Sprengers was een aardige jongen. Dat vond iedereen, die met hem te doen had. Maar vooral zijn schoolvriendjes vonden hem een reuzenknul en er was niemand op de hele school die zo goed kon voetballen of stoeien.

De onderwijzers waren over Piet tevreden, want de jongen studeerde vlijtig. Hij had maar één lelijk gebrek: Piet was somtijds verschrikkelijk eigenwijs. Dan luisterde hij naar geen enkele goede raadgeving en dreef hij koppig zijn eigen zin door, hoe slecht 't gewoonlijk ook voor hem afliep. Zijn ouders hadden hem daar reeds vaak voor gestraft, maar 't wou allemaal niet veel helpen.

„Piet heeft nog 'ns een harde les nodig, moeder," zei vader altijd. „Ik geloof niet dat de jongen anders die koppigheid afleert."

Moeder knikte. Zij was alleen maar bang, dat Piet vroeg of laat nog eens erg ongelukkig zou worden door z'n eigenwijze buien. En.... het scheelde ook niet veel of Piet Sprengers was verongelukt op 'n middag toen hij weer erg eigenwijs was geweest....

Dat kwam zo.

Onder de Paasvacantie was Piet een paar dagen uit logeren bij zijn oom Paul, die in een stadje dicht bij de zee woonde. Piet ging daar ieder jaar in de Paasvacantie en in de zomervacantie logeren. Oom en tante hadden zelf geen kinderen, maar Piet had enkele kameraadjes van zijn leeftijd gevonden in dezelfde straat waarin oom woonde.

Met deze jongens speelde hij urenlang aan de zee of in de duinen. Het deed Piet goed, die frisse zeelucht, en hij kwam telkens met een veel gezondere kleur naar huis toe.

Nu had Piet op z'n verjaardag een fiets cadeau gekregen en natuurlijk moest die mee toen Piet naar oom en tante vertrok. 't Was een piekfijn, splinternieuw karretje en Piet was er maar wát trots op. Natuurlijk trok de fiets veel bekijks toen Piet er mee door 't stadje reed. Jan en Louis, zijn kameraden, hadden ook 'n fiets, maar die was lang niet zo mooi.

„Je mag ze wel 'ns proberen," zei Piet.

„Ja?! Fijn, zeg! Als we vanmiddag eens 'n fietstocht gingen maken."

Met deze jongens speelde hij urenlang aan de zee of in de duinen.

„Reuze!" riep Piet. „Als we dan eens langs het strand gingen fietsen? Dat zou ik fijn vinden."

„Nou, ik fiets liever niet langs het strand," zei Louis. „Dat is te gevaarlijk. Verbeeld je, dat de vloed komt opzetten, terwijl wij ver van huis zijn! Dan zouden wij helemaal terug moeten lopen. Of er steekt een storm op bijvoorbeeld."

„Nou, nou, jôh, nu overdrijf je toch wel een beetje," zei Jan. „We kunnen best een flinke fietstocht langs het strand maken en dan nog op tijd, vóór de vloed komt opzetten, terug zijn."

„Hè ja, Jan!" drong Piet aan.

„Nou, jullie doen maar wat je wilt. Maar als je langs het strand gaat fietsen, dan ga ik niet mee, hoor," zei Louis.

„Nou, Jan, dan gaan wij met ons tweeën, hè?" zei Piet.

„Goed. Hoe laat vertrekken we?"

„Om twee uur."

„In orde. Kom mij dan maar roepen."

Daarna gingen de vrienden uit elkaar.

Toen oom Paul die middag aan tafel van Piet hoorde, dat hij met Jan een fietstocht langs het strand ging maken, fronste hij meteen diep de wenkbrauwen.

„Ik deed dat liever niet, jongen, als ik jou was," zei oom. „'t Is veel te gevaarlijk. Je hebt op 't strand overal kuilen en stukken drijfzand...."

„Maar die zie je toch, oom?" viel Piet hem in de rede.

„Dat zit nog, jongen. Dat zou ik zo hard niet roepen," zei oom.

„Ik zag veel liever, Piet, dat je ergens anders heen reed," mengde nu tante zich ook in 't gesprek. „Ik zal geen rust hebben, als ik weet dat jij langs het strand fietst."

Maar Piet had juist weer zo'n koppige, eigenwijze bui en wat voor goede raadgevingen oom Paul ook gaf, Piet wou er niet naar luisteren en klokslag twee uur stond hij met z'n fonkelnieuwe fiets bij Jan voor de deur.

't Was lekker voorjaarsweer. Er stond wel 'n stevige, frisse wind, maar de zon scheen vrolijk en Piet genoot volop, toen de twee jongens een half uurtje later langs 't strand fietsten.

„Fijn, zeg!" vond Piet. „Zo op

je fiets vlak langs de zee!" En 't ging helemaal niet moeilijk. De grond was hard genoeg en Piet had er plezier in, telkens door 't water te racen, zodat de druppels in een sierlijk boogje van zijn wielen opspatten. Ofwel, hij reed met opzet over de duizenden schelpjes, die op het strand lagen en die zo lekker kraakten, als hij er met z'n fiets overheen reed!

De tijd vloog om en toen zij er aan dachten om terug te keren, was het al vrij laat geworden. De zon hing reeds vlak boven de zee en begon het water rood en goud te kleuren.

„Hè, ik ben moe, Jan," zei Piet. „Ik zou wel eventjes willen uitblazen, voordat wij terug fietsen."

„Maar dan slechts heel even," zei Jan. „'t Is al laat en de vloed komt opzetten. Ik dacht niet, dat 't al zo laat was."

Piet schrok van de angstige stem. Hij keek naar 't strand en werkelijk, het was duidelijk te zien dat 't vloed werd.

„Is het dan niet beter, dat we meteen maar vertrekken?" vroeg Piet.

„Als je niet al te moe bent, dan vooruit maar," antwoordde Jan.

Piet stapte weer op z'n fiets. Hij was veel meer vermoeid, dan hij wilde bekennen, want het fietsen door het zeezand was toch zwaarder dan over een asphaltweg, zoals Piet gewoon was.

.... Piet had er plezier in, telkens door 't water te racen....

Zwijgend reden de jongens naast elkander voort.

„Vind je niet, dat het veel harder begint te waaien?" vroeg Piet.

„Ja, dat doet 't. En we hebben de wind tegen."

Weer reden ze een tijdlang verder, zonder iets te zeggen. Het water kwam steeds hoger op het strand, zodat de jongens bijna in het losse zand moesten gaan rijden. Bovendien begon het veel harder te waaien. Piet was doodop. Hij zat hijgend op zijn fiets en viel er bijna van af.

Piet was te moe om antwoord te geven.

„'t Wordt een storm, jôh!" riep Jan.

„Ik kan niet meer!" zei Piet. „Laten we even rusten." De tranen stonden hem in de ogen.

Toen Jan dit zag, stapte hij meteen af. „We zullen een beschut plekje opzoeken, anders lopen we nog een kou op," zei hij.

Ze duwden hun fietsen tegen een duin op en zochten een windvrij hoekje achter een groep berken. De stormwind gierde door de takken.

„We zijn niet voor donker thuis," zei Jan.

Piet was te moe om antwoord te geven. De zon was reeds ondergegaan en zwarte wolken bedekten de lucht.

„'t Gaat regenen ook nog. We moesten maar opstappen," zei Jan weer.

„Kunnen we nog fietsen?" vroeg Piet.

„Nee, dat gaat niet meer. We moeten onze fietsen door 't losse zand duwen. We mogen wel opschieten, anders wordt 't stikkedonker en komt het water tot tegen de duinen aan. En dan...."

„Ja. En dan?"

Jan gaf geen antwoord.

Het duurde nog meer dan drie uren, voordat ze het stadje hadden bereikt. 't Was volslagen donker geworden en op 't strand waren verschillende mensen met lantarens naar de twee jongens aan 't zoeken.

Piet kon niet meer.

Hij zag erg wit. Tot overmaat van ramp was het ook nog begonnen te regenen, zodat de jongens doornat waren.

Oom zei niets en tante stopte Piet gauw met 'n warme kruik in bed.

Maar Piet was van z'n koppige, eigenwijze buien voorgoed genezen.

Het scheelde niet veel of hij was verdronken geweest.

Hij moest twee volle dagen te bed blijven liggen van den dokter.

Piet was al genoeg gestraft.

Wel schreef oom naar huis toe, natuurlijk, hoe eigenwijs Piet geweest was en dat hij hoopte, dat de jongen er nu voorgoed van genezen zou zijn.

Die hoop ging in vervulling, want Piet zou in z'n verder leven voortaan altijd naar goede raad luisteren. Gelukkig maar!

NOR. H.

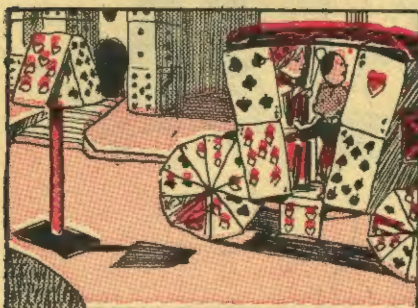

Hij moest twee volle dagen te bed blijven liggen van den dokter.

TED OP AVONTUUR

DE DIEFSTAL IN DE KAARTENSTAD

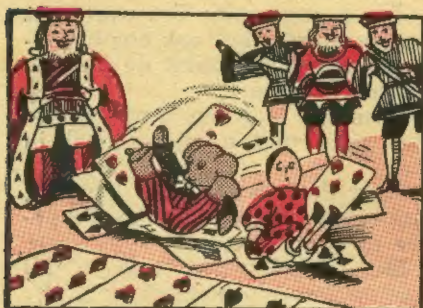
Naast de kaartenfee gezeten,
Gingen zij nu snel op pad
O, wat vonden zij dat heerlijk,
't Ritje door die kaartenstad.

Ted en Puk werden vervolgens
Voorgesteld aan Hartenheer,
't Was een grapjas, maar hij vond Ted
Toch een leuke Teddybeer.

„Ga maar zitten," zei hij vriend'lijk,
„Op die mooie kaartentroon,
Waar je 'n beetje uit kunt rusten."
Ted en Puk vonden 't gewoon.

Vlug klauterden z' op de zetel,
Die zo deftig voor hen stond,
Pats..... Wat lachte toen de koning,
Ze rolden beiden op de grond.

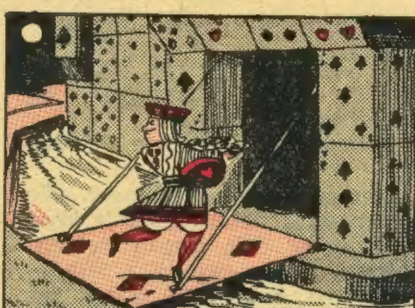
Plots hoorden zij iemand roepen,
De kaartenfee kwam aangestapt.
„De boze clown van Schoppen-koning,
Heeft mijn gebakjes wegge-gapt."

De Hartenheer ontstak in woede,
„Dat galgenaas vlug achterna,"
Zo riep hij, „vlug de snelste paardjes,
Dat ik hem in de boeien sla."

In snelle rit ging het nu voorwaarts,
De kaartenpaardjes draafden goed.
En Ted en Pukkie vonden 't reuze,
Te paard ging vlugger dan te voet.

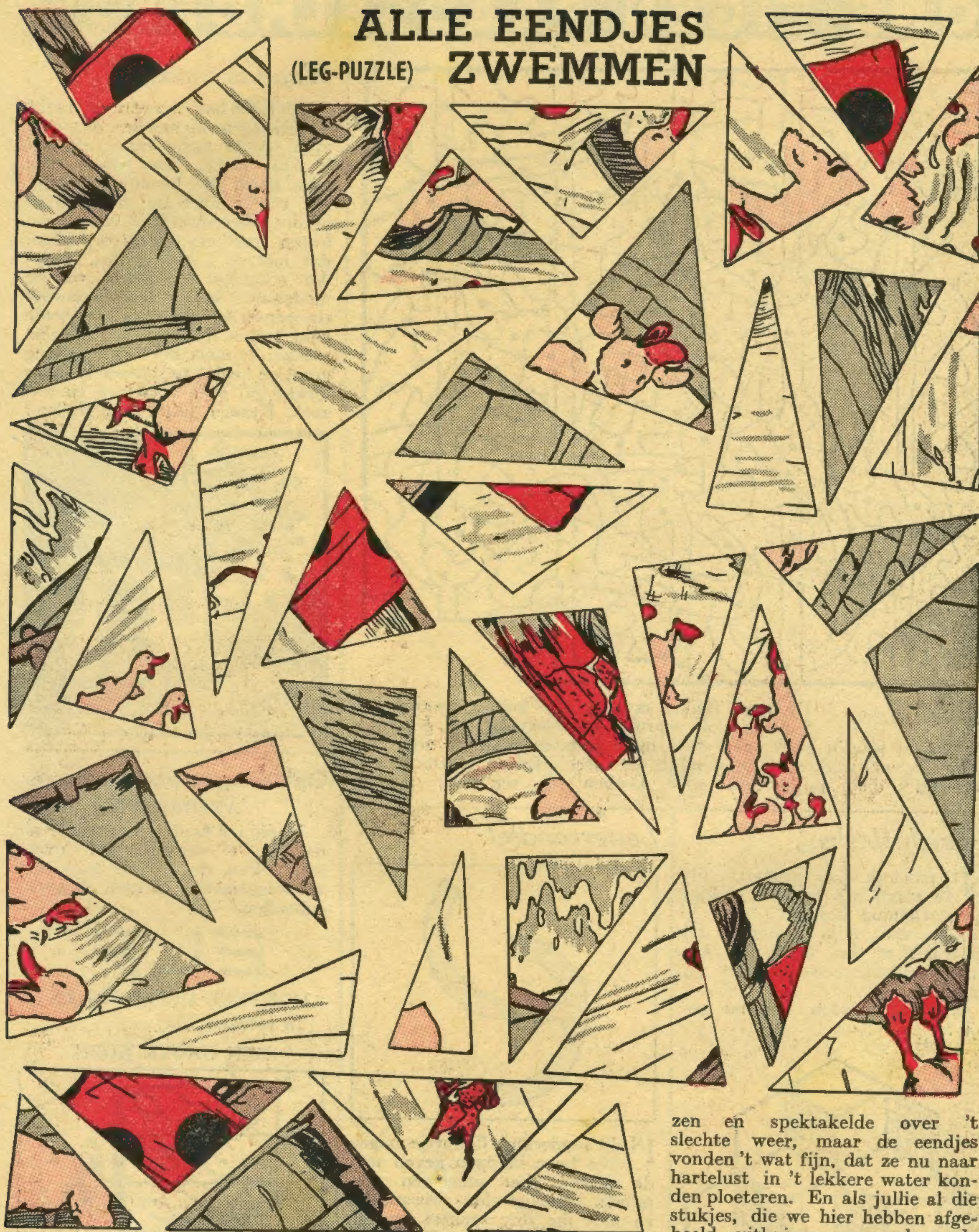
De dief zag hen van ver al komen,
En maakte dat hij binnen was.
„Wat kunnen toch die kerels draven,"
Zo dacht hij, „da's waarachtig kras."

Ted en Pukkie waren d'eersten,
Helaas, daar stonden z' aan de sloot.
De brug was weg, en aan een venster,
Daar stond de clown die spottend floot.

ALLE EENDJES ZWEMMEN

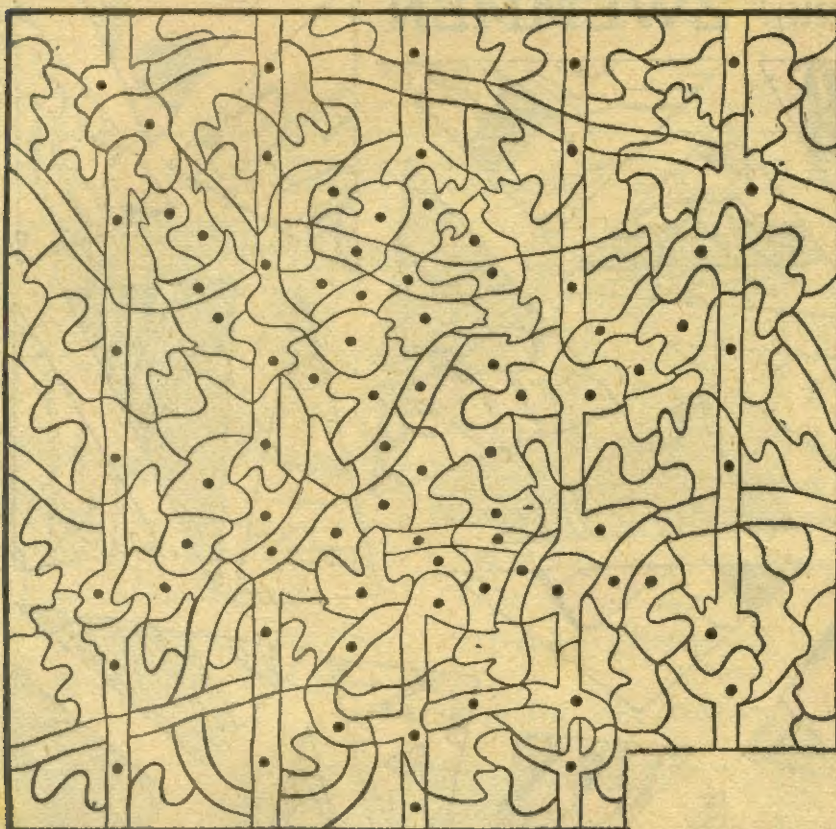
(LEG-PUZZLE)

MOEDER Eend had het al lang heel naar gevonden, dat haar kroost geen gelegenheid kreeg om eens flink uit te kuren in het water. Het begon erg warm te worden en moeder Eend had er eindelijk iets op verzonnen. Het was haar gelukt een flink vat te bemachtigen, ze had er een eendenladdertje tegen opgesteld en ze zette 't vat onder de afvoerpijp van het huis. Toen kwam er 'n flinke regenbui en 't duurde niet lang of de ton liep boordevol.

Iedereen vluchtte in de huizen en spektakelde over 't slechte weer, maar de eendjes vonden 't wat fijn, dat ze nu naar hartelust in 't lekkere water konden ploeteren. En als jullie al die stukjes, die we hier hebben afgebeeld, uitknippen en op de goede manier aan elkaar leggen, dan kunnen jullie zien hoe leuk de eendjes zich vermaken. Dan hier en daar nog een beetje kleur en jullie hebben 'n heel aardige plaat. Veel succes ermee en denk erom, dat de oplossing van deze legplaten **niet** behoeft ingestuurd te worden.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

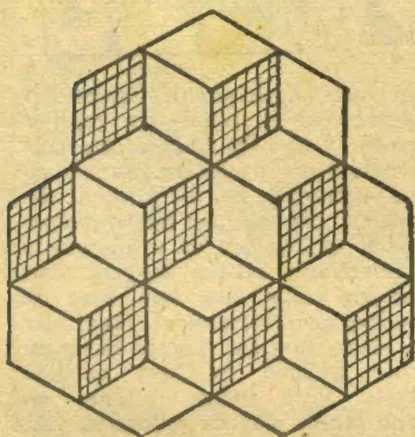
Tekenplaat IN deze figuur moeten alle hokjes, waarin een punt staat, worden zwartgemaakt of gekleurd. De hokjes waarin geen punt staat moet je laten zoals ze zijn. Als jullie secuur werken, krijgen jullie een heel aardige tekening van „iemand" dien jullie heel goed kennen en erg leuk vinden.

Gezichtsbedrog

NU moet je eens proberen, uit te vissen uit hoeveel blokjes deze tekening bestaat.

Een van mijn vriendjes zei dat het er zes waren en een ander vriendje beweerde dat hij er zeven zag.

Wie van beiden had nu gelijk?

Letterraadsel

IN dit zonderlinge figuurtje mogen jullie twee knippen geven met de schaar. Niet meer en niet minder. Je krijgt aldus drie stukjes en met die drie stukjes moeten jullie proberen de hoofdletter G weer samen te stellen. Als je de stukjes eenmaal hebt is het natuurlijk niet lastig meer die drie stukjes aan elkaar te passen. Maar de moeilijkheid zit 'm hierin: hoe moet ik knippen? Nou, probeer maar eens.

Waar is moeder?

ANNEKE had 'n zware opdracht gekregen van moeder. Ze moest even op de melk letten, die op 't vuur stond. Een poosje ging alles goed. Er kwam geleidelijk een vliesje over de melk, maar verder gebeurde er niets en Anneke begon naar iets anders te kijken, dat niet zo eentonig was. Voordat 't kind er erg in had, was de melk aan 't koken, een stoomwolk steeg op en Anneke vloog op en holde naar buiten, luid roepend: „Moeke, moeke, de melk heeft 'n hoge rug gezet en begint te spinnen!" Maar moeke gaf geen antwoord en was zoek. Kunnen jullie haar vinden?

Oplossingen vorig nummer

AFTREKSOM

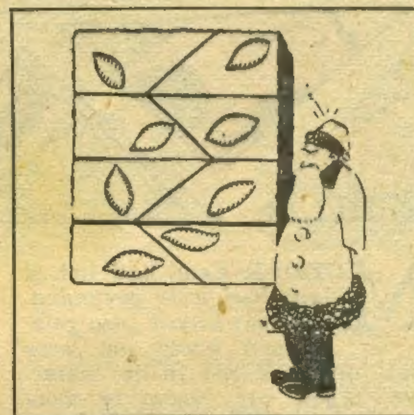
Je nam 6 lucifers weg, maar zo dat je 't woordje elf overhield. Van de 15 had je er dus zes weggenomen en toch elf overgehouden.

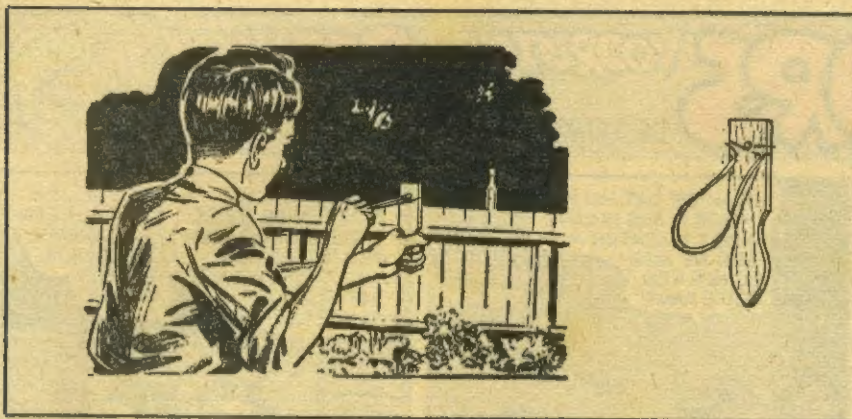
ELF

HOEVEEL DRIEHOEKEN?

In totaal: 15.

EEN GROTE KOEK

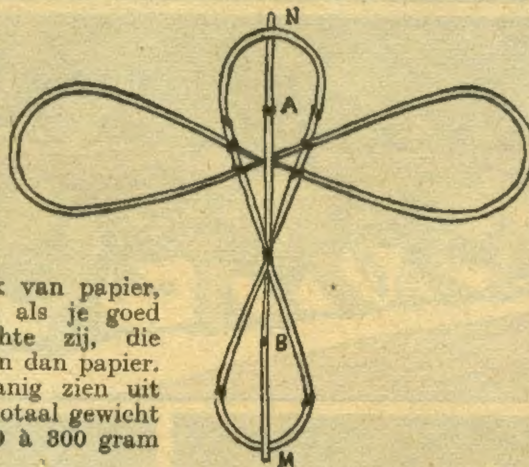

WIST JE, DAT .....

....je op gemakkelijke en goedkope manier een stevig schiettuig met pijl kunt maken ? Je neemt hiervoor een gewoon plankje van niet al te dik vurenhout dat je zaagt in de vorm zoals op de afbeelding wordt aangegeven. Aan de onderkant dus een klein gemakkelijk handvat en op een paar vingers afstand van de bovenste rand een flink gaatje. Even onder het gaatje maak je aan weerszijden een stevig elastiek vast. Het best doe je een plankje te nemen van ongeveer dertig centimeter lengte en je maakt terzelfdertijd ook een pijltje van dezelfde lengte. Je kunt aan dat pijltje aan de ene kant een punt maken of er ook een gummistop op zetten. Dan ben je zeker dat je niemand kwetst en je trefkans wordt een tikje groter. Hoe je verder met het schiettuig moet te werk gaan, toont onze illustratie afdoende.

HOE MAKEN WE EEN VLIEGER?

Met de komst der mooie dagen is ook het ogenblik gekomen om een der mooiste stukjes speelgoed te vervaardigen die er bestaan, nl. een vlieger. Het geraamte kun je maken uit riet, staal of bamboe. De oppervlakte maak je natuurlijk van papier, al of niet gekleurd, of, als je goed bij kas bent, van lichte zij, die beter tegen een duwtje kan dan papier. Je moet het echter zodanig zien uit te mikken, dat je aan een totaal gewicht komt van ten hoogste 200 à 300 gram per vierkante meter.

Het mooiste model is de Japanse vlieger, waarvan 't geraamte hier is afgebeeld.

Je hebt, zoals je ziet, twee lange, zeer buigbare stokjes nodig. Het middelste, met de letters, wordt beplakt met stevig perkamentpapier, het dwarsstokje niet. D.w.z. het papier wordt slechts aan de randen vast geplakt, zodanig dat het een open zak vormt, waarin de wind vrij kan spelen. Onderaan in de zak maakt men een paar gaatjes, waardoor de wind weer weg kan. Die modellen kunnen een meter groot zijn, hebben weinig wind nodig om op te stijgen en kunnen zeer hoog vliegen.

Om zo'n vlieger op te laten, doet men als volgt. Eerst heb je 'n flink sterk touw nodig. Je wikkelt er een stuk van af en je loopt met de vlieger tegen de wind in, dus niet met de wind mee. De vlieger gaat dadelijk de hoogte in. Doet hij dit niet, dan is hij te zwaar. Schiet hij naar links en rechts, dan is hij niet zwaar genoeg. Zolang de vlieger „trekt" moet je touw vieren, anders moet je opwinden. Op grote hoogte blijft hij zweven en daar laat je hem stilletjes zijn gang gaan, totdat je 't zelf moe wordt.

GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE AANKOMST V/H CIRCUS.

